

PREZYDENT MIASTA GLIWICE

PO.310.3.2020

Gliwice, 22.01.2021 r.

nr kor. UM.1236535.2020

ul. Zwycięstwa 21
44-100 Gliwice
Tel. +48 32 231 30 41
Fax +48 32 231 27 25
boi@um.gliwice.pl
www.gliwice.eu

*Godziny pracy Urzędu
Miejskiego:
poniedziałek - środa:
8:00 - 16:00;
czwartek: 8:00 - 17:00;
piątek: 8:00 - 15:00*

Prezydent Miasta

ul. Zwycięstwa 21
44-100 Gliwice
Tel. +48 32 230 69 51
Fax +48 32 231 27 25
pm@um.gliwice.pl

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA przepisów prawa podatkowego

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3 w związku z art. 14b, art. 14c i art. 14k § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.) oraz art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1546 z późn. zm.), po rozpatrzeniu wniosku Strony z dnia 19.10.2020 r. (data wpływu: 26.10.2020 r.) o udzielenie interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego w zakresie przepisów ustawy o opłacie skarbowej:

Prezydent Miasta Gliwice

Uznaje za prawidłowe stanowisko Wnioskodawcy przedstawione we wniosku o interpretację w zakresie stosowania przepisów art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o opłacie skarbowej z dnia 16 listopada 2006r. (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1546 z późn. zm.), dalej: u.o.s., w sprawie braku powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej przez Wnioskodawcę pełniącego funkcję pełnomocnika w przypadku złożenia pełnomocnictwa komornikowi – zarówno w przypadku, gdy na etapie postępowania egzekucyjnego Klient reprezentowany jest przez tego samego pełnomocnika, który reprezentował Klienta w postępowaniu rozpoznawczym, jak i w sytuacji, gdy w postępowaniu egzekucyjnym Klient reprezentowany jest przez nowo ustanowionego pełnomocnika (innego niż pełnomocnik w postępowaniu rozpoznawczym), jak również w sytuacji, kiedy pełnomocnictwo składane jest do działania w imieniu Klienta (Nabywcy), który nabył wierzycelność w toku postępowania egzekucyjnego od Zbywcy wierzycelności (pełnomocnik nie reprezentował w postępowaniu rozpoznawczym Nabywcy oraz Zbywcy).

Uzasadnienie

W dniu 26.10.2020 r. do tutejszego organu podatkowego wpłynął wniosek Pana r.pr. w sprawie wydania interpretacji indywidualnej prawa podatkowego w zakresie ustawy o opłacie skarbowej, co do obowiązku zapłaty opłaty skarbowej określonego w treści przepisów art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust 1 pkt 4 u.o.s.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny / zdarzenie przyszłe:

Wnioskodawca przedstawiając zaistniały stan faktyczny podkreślił, że jest osobą fizyczną – radcą prawnym, który działając jako profesjonalny pełnomocnik, reprezentuje podmiot gospodarczy, dalej: Klienta, w sprawach dotyczących windykacji przysługujących mu wierzytelności na etapie postępowania rozpoznawczego przed sądami powszechnymi, a także na etapie postępowania egzekucyjnego. Pełnomocnictwo udzielone przez Klienta stanowi podstawę działań podejmowanych w jego imieniu przez Wnioskodawcę. W przypadku wydania przez właściwy sąd nakazu zapłaty lub wyroku - opatrzonego klauzulą wykonalności na rzecz Klienta - wnioskodawca występuje do komornika z wnioskiem o wszczęcie egzekucji, równocześnie przedkładając komornikowi pełnomocnictwo udzielone Wnioskodawcy przez Klienta do reprezentowania go w sprawie. Zasadniczo w postępowaniu egzekucyjnym Klient reprezentowany jest przez tego samego pełnomocnika (Wnioskodawcę), który wcześniej reprezentował Klienta jako pełnomocnik w postępowaniu przed sądem, mającym na celu uzyskanie tytułu wykonawczego w postępowaniu rozpoznawczym. Sporadycznie zdarza się, że Klienta reprezentuje inny pełnomocnik niż ten, który reprezentował go w postępowaniu rozpoznawczym, w związku z tym pełnomocnik – Wnioskodawca jest nowo ustanowionym pełnomocnikiem w sprawie na etapie złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji. W toku podejmowanych przez Wnioskodawcę czynności co pewien czas występują również sytuacje, w których wobec nabycia przez Klienta wierzytelności w trakcie postępowania egzekucyjnego, zainicjowanego przez poprzedniego wierzyciela, dalej: Zbywcę, przystępuje do już toczących się spraw egzekucyjnych jako nowy wierzyciel, dalej: Nabywca, wobec czego działający w imieniu Klienta - Nabywcy pełnomocnik (Wnioskodawca) do wniosku informującego o zmianie wierzyciela przedkłada odpis umocowania do działania na rzecz Klienta.

Wnioskodawca zadał następujące pytanie:

Czy Wnioskodawca jako pełnomocnik zobowiązany jest do zapłaty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa składanego komornikowi, zarówno w przypadku, gdy na etapie postępowania egzekucyjnego Klient reprezentowany jest przez tego samego pełnomocnika, który reprezentował go w postępowaniu rozpoznawczym, a ponadto w sytuacji, gdy w postępowaniu egzekucyjnym Klient reprezentowany jest przez nowo ustanowionego pełnomocnika, innego niż pełnomocnik w postępowaniu rozpoznawczym, jak i w sytuacji, gdy pełnomocnictwo składane jest do działania w imieniu Klienta (Nabywcy), który nabył wierzytelność w toku postępowania egzekucyjnego od Zbywcy

wierzytelności (pełnomocnik nie reprezentował w postępowaniu rozpoznawczym Nabywcy oraz Zbywcy)?

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego przedstawia się następująco:

Wnioskodawca stoi na stanowisku, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego komornikowi pełnomocnictwa w żadnej z sytuacji przedstawionych w opisie zaistniałego zdarzenia. Wskazuje on na zamknięty katalog czynności podlegających opłacie skarbowej, który został zawarty w art. 1 u.o.s. Zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 tej ustawy, opłacie skarbowej podlega: *„złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury, albo jego odpisu, wypisu lub kopii - w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym”*.

Wnioskodawca powołuje się również na art. 5 u.o.s., który wskazuje na zakres podmiotowy obowiązku zapłaty opłaty skarbowej – obowiązek zapłaty tej opłaty „ciąży na osobach fizycznych, osobach prawnych i jednostkach organizacyjnych niemających osobowości prawnej, jeżeli skutek dokonanego przez nie zgłoszenia lub na ich wniosek dokonuje się czynności urzędowej, albo jeżeli na ich wniosek wydaje się zaświadczenie lub zezwolenie (pozwolenie, koncesję), a w przypadku złożenia dokumentu, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt. 2 - na mocodawcy, pełnomocniku, przedsiębiorcy lub prokurencie”.

Wnioskodawca podkreśla, że przywołany przepis art. 1 u.o.s. nie stanowi jedynej przesłanki dla określenia obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Wskazał na istotne znaczenie treści normy wynikającej z art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s., określającej moment powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. W myśl tego przepisu, niniejszy obowiązek powstaje wyłącznie z chwilą złożenia dokumentu pełnomocnictwa: w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 u.o.s., tj. podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

W opinii Wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, że postępowanie egzekucyjne – w ramach którego Wnioskodawca złożył pełnomocnictwo – nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej ani postępowaniem sądowym, natomiast komornik sądowy nie jest organem administracji publicznej, sądem, czy też podmiotem innym niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej.

Na wstępie rozważań na temat braku możliwości uznania komornika za organ administracji publicznej lub podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej Wnioskodawca zaznacza, że postępowanie z zakresu administracji publicznej – jak wynika z art. 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego – podlega regulacji przepisów

procedury administracyjnej, natomiast postępowanie egzekucyjne regulowane jest przez przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Teza ta znalazła potwierdzenie w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/GI 192/08, gdzie Sąd wskazał, że: „z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”. Tym samym, Wnioskodawca wskazuje na zasadność wniosku, iż postępowanie egzekucyjne nie jest postępowaniem z zakresu administracji publicznej.

W dalszej kolejności Wnioskodawca wskazuje na art. 5 § 2 pkt 3 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 256 z późn. zm.), w którym ustawodawca wymienił szereg podmiotów, uprawnionych do prowadzenia postępowań z zakresu administracji publicznej: ministrowie, centralne organy administracji rządowej, wojewodowie, działające w ich imieniu lub we własnym imieniu inne terenowe organy administracji rządowej (zespolonej i niezespólonej) oraz organy jednostek samorządu terytorialnego i inne organy i podmioty powołane do załatwiania spraw należących do właściwości tych organów w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. W świetle tych regulacji nie sposób zaklasyfikować komornika do jakiegokolwiek z grup podmiotów, które zostały wymienione w powyższym przepisie.

Nieemożność zakwalifikowania komornika jako podmiotu, który wykonuje zadania z zakresu administracji publicznej, innego niż organ administracji rządowej i samorządowej znajduje także potwierdzenie w interpretacji ogólnej Ministra Finansów z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. PT1.050.1.2015.LJU.19, w przedmiocie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez komorników sądowych, gdzie powołano się na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, podkreślając, że: *„(...) komornicy nie są związani z władzami publicznymi jako pracownicy, ponieważ nie są włączeni do administracji publicznej. Prowadzą działalność na własny rachunek i własną odpowiedzialność; mogą swobodnie, chociaż podlegają pewnym ograniczeniom prawnym, ustalać w jaki sposób będą wykonywać swoją pracę i sami otrzymują środki, z których pochodzą ich dochody”*.

Wnioskodawca podkreśla, że w świetle powyższych rozważań nie ma podstaw na gruncie u.o.s., by uznać komornika za organ administracji publicznej lub też podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej inny niż organ administracji rządowej i samorządowej. W związku z tym, jest to jednoznaczne z wnioskiem, że złożenie pełnomocnictwa u komornika w postępowaniu egzekucyjnym nie stanowi złożenia go „w sprawie z zakresu administracji publicznej”, które to złożenie podlega opłacie skarbowej zgodnie z art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s.

Kolejną kwestią, do której odnosi się Wnioskodawca jest brak możliwości uznania komornika za sąd, a prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego za postępowanie sądowe. Wnioskodawca

zwraca uwagę na treść art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 121 z późn. zm.), gdzie w analogiczny sposób, jak pod rządami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1309 z późn. zm.), komornik sądowy jest funkcjonariuszem, publicznym działającym przy sądzie rejonowym (art. 1 ustawy o komornikach i egzekucji z 1997 r.). Wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z przywołaną regulacją nie ulega wątpliwości, że komornikowi nie można przypisać statusu sądu.

Analogicznie, do utożsamiania organu egzekucyjnego – jakim jest komornik – z sądem nie dopuszczają przepisy u.o.s. W kontekście tej ustawy kwestię statusu komornika rozstrzygnął wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z dnia 8 lutego 2017 r., sygn. I SA/OI 927/16, gdzie wskazano, iż z prawnokonstytucyjnego punktu widzenia komornik jest organem władzy publicznej – i to nie tylko w znaczeniu funkcjonalnym, ale i również podmiotowym. Jest on pomocniczym organem wymiaru sprawiedliwości, a zgodnie z przepisami prawa egzekucyjnego - wyodrębnionym od sądu organem egzekucyjnym. Uwzględniając przepisy prawa administracyjnego należy stwierdzić, że komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie w swoim rozstrzygnięciu wskazał także na stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, które zostało wyrażone w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. SK 21/11, w którym Trybunał ten orzekł, że mimo organizacyjnego i funkcjonalnego powiązania z władzą sądowniczą, komornicy nie są jednak organami tej władzy i nie sprawują wymiaru sprawiedliwości. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Olsztynie wywiódł, że choć komornicy przejęli część kompetencji władzy publicznej w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji, jednak nie jest to wystarczające, by uznać, iż są oni organem władzy publicznej lub też organem państwa. W następstwie tych rozważań Wojewódzki Sąd Administracyjny stwierdził, że komornik nie jest organem administracji publicznej ani sądem w rozumieniu przepisów u.o.s.

Ponadto, w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r. sygn. SK 26/03 Trybunał Konstytucyjny potwierdził, że komornicy działają przy sądach rejonowych, równocześnie jednak nie wchodząc w ich strukturę. Nie są również organem władzy sądowniczej - ze względu na odmienność funkcji, która nie polega na wymierzaniu sprawiedliwości zgodnie z art. 175 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.). Trybunał wskazał, że komornicy stanowią strukturę wyodrębnioną, wyposażoną we władztwo, o własnych kompetencjach.

Pogląd wyrażony przez Trybunał Konstytucyjny znajduje potwierdzenie również w doktrynie. Wnioskodawca wskazuje na komentarz do art. 6 u.o.s. (zob.: Ofiarski Zbigniew, Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III), gdzie podkreślono, że: „(...) w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w organie administracji publicznej lub w sądzie. Taka

regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”.

Aby odróżnić postępowanie sądowe i egzekucyjne, wnioskodawca wskazuje, że zgodnie z regulacją art. 758 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 z późn. zm.), postępowanie sądowe jest prowadzone przed sądem i przez sąd, podczas gdy postępowanie egzekucyjne może być prowadzone zarówno przez sąd, jak i przez komornika jako organy egzekucyjne. Sąd występuje w charakterze sądu egzekucyjnego, gdy przepis tak stanowi, natomiast komornik występuje jako organ egzekucyjny prowadzący postępowanie egzekucyjne.

Zaprezentowany powyżej pogląd potwierdził również Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w prawomocnym wyroku z dnia 26 maja 2017 r., sygn. I SA Lu/1052/16, wyjaśniając, iż użyte w art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s. sformułowanie: „*złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa albo jego odpisu, wypisu lub kopii w postępowaniu sądowym*” nie obejmuje złożenia dokumentu pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) komornikowi w związku z prowadzoną przez niego egzekucją. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu, jeśli przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. regulują różne aspekty powstania tego samego obowiązku podatkowego, to muszą być one analizowane łącznie. W związku z tym, by powstał rzeczony obowiązek, ważne jest zarówno to, że złożenie dokumentu ma nastąpić w postępowaniu sądowym, jak również i to, że ma to mieć miejsce w sądzie.

Wnioskodawca dodatkowo zaznacza, że przeciw objęciu zakresem regulacji u.o.s. pełnomocnictw składanych komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym dodatkowo przemawia przepis art. 11 ust. 1 i 2 tejże ustawy. Podmioty, którym złożono dokument stwierdzający udzielenie pełnomocnictwa objęte są – zgodnie z tym przepisem – obowiązkiem comiesięcznego, zbiorczego raportowania o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej do właściwych organów podatkowych. W katalogu podmiotów, które są zobowiązane do przekazywania takich informacji znajdują się: sądy, organy administracji rządowej i samorządowej oraz podmioty inne niż organy administracji rządowej i samorządowej wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej. Wnioskodawca nie ma wątpliwości, że komornik sądowy nie został objęty ustawowym obowiązkiem składania do organu podatkowego zbiorczej informacji o przypadkach nieuiszczenia opłaty skarbowej od składanego pełnomocnictwa. Wnioskodawca wskazuje na stanowisko m.in. burmistrza Grodziska Mazowieckiego, który takie samo stanowisko zajął w Interpretacji indywidualnej z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET.

Analogicznie, zgodnie z art. 8 ust. 5 u.o.s., wyłącznie sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot inny niż organ administracji rządowej i samorządowej wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, są uprawnione do żądania przedłożenia im oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej.

Mając na uwadze zasadę racjonalnego działania ustawodawcy nie podobna uznać, by ustawodawca konstruował w ramach jednego aktu prawnego przepisy w sposób niekonsekwentny. Wnioskodawca wskazuje, że gdyby nawet hipotetycznie uznać, że na gruncie u.o.s. pod pojęciem „postępowania sądowego” mieści się również postępowanie egzekucyjne toczące się przed komornikiem sądowym, nasuwa się pytanie o to, dlaczego ustawodawca nie nałożył na komornika obowiązku informowania właściwych organów podatkowych o braku uiszczenia opłaty skarbowej przez podmiot do tego zobowiązany oraz nie umocował komornika do żądania przedłożenia oryginału dowodu uiszczenia tej opłaty w przypadku powzięcia wątpliwości odnośnie zapłaty tej należności.

Wnioskodawca przytacza również pogląd Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, który - w przywołanym już wcześniej orzeczeniu - sygn.: I SA Lu/1052/16, stwierdził, że: „komornik sądowy jest, jak wynika z art. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (w dacie wydania zaskarżonej interpretacji – Dz. U. z 2015 r. poz. 790 ze zm.), funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wykonuje on, na własny rachunek, czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych (art. 2 ust. 1 i art. 3a powołanej ustawy), a jego działalność podlega nadzorowi prezesa sądu rejonowego, przy którym działa (art. 3 ust. 1 i 2 tej ustawy). Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie „sąd”, a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za „postępowanie sądowe” w rozumieniu, o którym mowa wyżej. W przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określone są wprawdzie wspólnym mianem „sądowe organy egzekucyjne” jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy)”.

Oprócz przytoczonej wyżej argumentacji, Wnioskodawca wskazuje również na utrwaloną linię interpretacyjną, o której mowa w art. 14n § 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2020 r., poz. 1325 z późn. zm.), odnoszącą się do problematyki obowiązku uiszczania opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego komornikowi sądowemu. Wnioskodawca zaznacza, że była ona przedmiotem wielu interpretacji indywidualnych, a dla przykładu Wnioskodawca wymienia interpretacje indywidualne wydane przez:

1. Prezydenta Miasta Stołecznego Warszawy z dnia 21 listopada 2019 r., sygn. COP-13.310.10.2019.GWA, z dnia 28 października 2019 r., sygn. COP-13.310.1.2019.GWA, z dnia 03 października 2018 r., sygn. PE-10-OP.3130.42.2018.BPO, z dnia 27 lutego 2018 r., sygn. PE-10-OP.3130.91.2017.BPO, z dnia 4 marca 2016 r. sygn. PE-OP.3130.15.2016.BPO;
2. Prezydenta Miasta Krakowa z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. PD-03-1.3130.8.1.2016.GK, z dnia 14 grudnia 2015r. sygn. PD-01.3130.8.2.2015.GK;
3. Prezydenta Miasta Szczecina z dnia 8 października 2019 r., sygn. WPiOL-II.310.3.2019.EJ, z dnia 8 października 2019 r., sygn. WPiOL-II.310.1.2019.EJ; z dnia 25 lipca 2016 r., sygn. WPiOL-II.310.1.2016.LR;
4. Prezydenta Miasta Katowice z dnia 26 sierpnia 2016 r., sygn. PO-III.310.28.2016.BT; z dnia 2 stycznia 2020 r., sygn. EO-III.310.33.2019.BT;
5. Prezydenta Miasta Łodzi z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. DFP-Fn-XI.310.2.2016;
6. Prezydenta Miasta Wrocławia z dnia 26 sierpnia 2016 r., sygn. WPO-KP.310.9.2016.KD;
7. Prezydenta Miasta Torunia z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. WPiW.310.17.2019.WS;
8. Burmistrza Grodziska Mazowieckiego z dnia 25 sierpnia 2016 r., sygn. FN.EF.3130.1.2016.ET.

Interpretacje te potwierdzają stanowisko zajęte przez Wnioskodawcę, że pełnomocnik nie jest zobowiązany do zapłaty opłaty skarbowej od składanego u komornika pełnomocnictwa. Bez znaczenia przy tym jest okoliczność, że na etapie postępowania egzekucyjnego Klient reprezentowany jest przez tego samego pełnomocnika, który reprezentował Klienta w postępowaniu rozpoznawczym lub też, że w postępowaniu egzekucyjnym Klient reprezentowany jest przez nowo ustanowionego pełnomocnika – innego niż pełnomocnik w postępowaniu rozpoznawczym przed sądem.

Wnioskodawca zwraca uwagę na to, iż z treści interpretacji, na które powołuje się wynika, że inni wnioskodawcy, podczas opisu stanu faktycznego, wskazywali, że ich umocowanie wynikało z pełnomocnictwa ogólnego do działania na etapie postępowania sądowego oraz egzekucyjnego i było ono składane u komornika w postępowaniu egzekucyjnym. Wnioskodawca zwraca uwagę, że kluczowe znaczenie dla treści wydanych interpretacji indywidualnych miał sam fakt składania pełnomocnictwa na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika, a który to – jak wskazywał na to Wnioskodawca – nie należy do kręgu podmiotów, z którymi u.o.s. wiąże obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej w związku ze złożeniem pełnomocnictwa (lub jego odpisu, wypisu lub kopii).

Wnioskodawca zauważa również, że choć nie ma wątpliwości co do postawionej we wniosku tezy, iż komornik nie jest objęty podmiotowo zakresem Ustawy o opłacie skarbowej, to z ostrożności procesowej wskazuje na ogólną zasadę prawa podatkowego *in dubio pro tributario*, oznaczającą – w myśl – art. 2a Ordynacji podatkowej, że nie dające się

usunąć wątpliwości co do treści przepisów prawa podatkowego rozstrzyga się na korzyść podatnika. Celem realizacji tej zasady jest zwiększenie ochrony podatnika tak, by nie ponosił negatywnych konsekwencji mających związek z funkcjonowaniem wadliwych – także z uwagi na ich nieczytelność albo niespójność – przepisów prawa.

Podsumowując, Wnioskodawca podkreśla, że zarówno wykładnia przepisów u.o.s., jak również dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych i organów podatkowych w zakresie wydawanych przez nich interpretacji indywidualnych potwierdza w jego ocenie, że w związku z przedłożeniem pełnomocnictwa przed komornikiem sądowym – nawet jeśli jest to pierwszy moment złożenia tego pełnomocnictwa w sprawie – pełnomocnictwo to nie podlega opłacie, o której mowa w u.o.s.

Uzasadnienie stanowiska organu podatkowego:

Biorąc pod uwagę przedstawiony we wniosku zaistniały stan faktyczny oraz zaprezentowane przez Wnioskodawcę własne stanowisko w sprawie, najistotniejszą kwestią dla tutejszego Organu było poddanie analizie obowiązujących przepisów u.o.s., zawierającej szereg unormowań odnoszących się do obowiązku zapłaty opłaty skarbowej.

Na wstępie należy przytoczyć art. 1 ust. 1 pkt 2 u.o.s., który stanowi, iż opłacie skarbowej podlega - między innymi - złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii – w sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym. Z kolei zgodnie z art. 6 ust.1 pkt 4 tej ustawy obowiązek zapłaty opłaty skarbowej powstaje od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz od jego odpisu, wypisu lub kopii z chwilą złożenia dokumentu w organie administracji publicznej, sądzie lub podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2 u.o.s., tj. w podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej, w związku z wykonywaniem przez ten podmiot zadań z zakresu administracji publicznej.

W tym miejscu trzeba podkreślić, że przywołany art. 1 stanowi zamknięty katalog zdarzeń, które warunkują powstanie obowiązku zapłaty opłaty skarbowej. Obowiązkiem zapłaty opłaty skarbowej objęto jedynie te dokumenty stwierdzające udzielenie pełnomocnictwa, które składane są w sprawach z zakresu administracji publicznej albo w postępowaniu sądowym, co wynika z tego, że wyłącznie w tych przypadkach złożenie dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury wiąże się z działaniem organu administracji publicznej, a także podmiotu innego niż organ administracji publicznej wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej lub sądu. Warto nadmienić, że samo ustanowienie pełnomocnika nie powoduje powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej, gdyż obowiązek ten nie dotyczy stosunku pełnomocnictwa, a związany jest ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w konkretnej sprawie z zakresu administracji publicznej lub w postępowaniu sądowym.

Z kolei zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 22 marca 2018 r. o komornikach sądowych (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 121 z późn. zm.) komornik jest funkcjonariuszem publicznym działającym przy sądzie rejonowym. Wobec tego *„utrzymana zostaje zasada wyłączności komorników sądowych jako jedynych (obok sądów) organów egzekucyjnych wykonujących orzeczenia wydane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej”* (komentarz M. Świtkowskiego do art. 2 ustawy o komornikach sądowych, stan prawny na dzień 07.09.2019r., zamieszczono w LEX).

W świetle powyższego nasuwa się wniosek, że przez pojęcie „postępowania sądowego”, o którym mowa w art. 1 u.o.s., należy rozumieć m.in. postępowanie egzekucyjne, które należy do właściwości sądów. Pogląd ten potwierdza dodatkowo treść art. 8 ust. 5 u.o.s.: *„adwokat, radca prawny, doradca podatkowy oraz rzecznik patentowy mogą składać w sądzie, organie administracji rządowej lub samorządowej albo podmiocie, o którym mowa w art. 1 ust. 2, uwierzytelnioną przez siebie kopię dowodu zapłaty opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego udzielenie im pełnomocnictwa lub prokury albo jego odpisu, wypisu lub kopii. Sąd, organ administracji rządowej lub samorządowej albo podmiot, o którym mowa w art. 1 ust. 2, może, w razie wątpliwości, żądać przedłożenia oryginału dowodu zapłaty”* oraz art. 11 ust. 2, zgodnie z którym: *„sądy przekazują organowi podatkowemu właściwemu w sprawie opłaty skarbowej zbiorczą informację o przypadkach nieuiszczenia należnej opłaty skarbowej od złożonych w sądzie dokumentów stwierdzających udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz ich odpisów, wypisów lub kopii”*. Normy zawarte w obu cytowanych przepisach u.o.s. nie dotyczą komorników, a odnoszą się wyłącznie do sądów, organów administracji rządowej lub samorządowej oraz innych organów wykonujących zadania z zakresu administracji publicznej.

Zasadne jest w tym miejscu wskazanie na Uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2004 r., znak III. CZP 119/03, gdzie podkreślone zostało, iż: *„Komornik nie jest organem administracji publicznej, o którym mowa w art. 44h ust. 1 pkt 1 u.e.l.d.o. Nie jest także „instytucją państwową” (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2001 r., III CZP 49/01, OSNC 2002, nr 7-8, poz. 86) ani jednostką budżetową Skarbu Państwa, temu bowiem sprzeciwia się m.in. przewidziana w ustawie o komornikach sądowych i egzekucji (art. 3a) samodzielność finansowa”*.

Należy również zwrócić uwagę na wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 16 września 2008 r., sygn. I SA/GL 192/08, cytowany również przez Wnioskodawcę. Sąd wskazał w nim, że: *„z oczywistych względów należy wykluczyć pogląd, iż sądowe postępowanie egzekucyjne może mieścić się w kategorii spraw z zakresu administracji publicznej”*.

W związku z powyższym, tutejszy Organ podatkowy musiał zbadać, czy przedstawione przez Wnioskodawcę postępowanie egzekucyjne, w którym to Wnioskodawca składa pełnomocnictwo jest postępowaniem sądowym.

Dogłębna analiza przedmiotowej materii zawarta została w wyroku z dnia 26 maja 2017 r., sygn. I SA/Lu 1052/16 Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie, gdzie jednoznacznie zostało stwierdzone, iż: „Komornik jest odrębnym od sądu organem egzekucyjnym (por. art. 758 i art. 759 § 1 k.p.c.), nie jest organem sądu, ani nie wchodzi w skład (nie jest częścią) sądu jako jednostki organizacyjnej. Komornika sądowego nie może więc obejmować określenie "sąd", a prowadzone przez niego postępowanie nie może być uznane za "postępowanie sądowe" w rozumieniu, o którym mowa wyżej" oraz podkreślono, że: „w przepisach k.p.c. komornik sądowy oraz sąd realizujący kompetencje przypisane mu w zakresie postępowania egzekucyjnego określane są wprawdzie wspólnym mianem "sądowe organy egzekucyjne", jednak nie zmienia to pozycji ustrojowej i funkcjonalnej komornika. Jednocześnie przytoczone określenie nie zostało wykorzystane w regulacjach ustawy o opłacie skarbowej, która nie tylko wiąże obowiązek uiszczenia opłaty ze złożeniem dokumentu pełnomocnictwa w postępowaniu sądowym prowadzonym przez sąd, ale także – konsekwentnie – poza organami administracji rządowej i samorządowej oraz podmiotami, o których mowa w art. 1 ust. 2, wymienia wyłącznie i jednoznacznie sąd jako podmiot, który może żądać przedstawienia oryginału dowodu zapłaty opłaty skarbowej (art. 8 ust. 5 ustawy) oraz który ma obowiązek przekazywania informacji o przypadkach nieuiszczenia tej opłaty (art. 11 ust. 2 ustawy)”.

W przywołanym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie stwierdzono wprost, że: „egzekucja sądowa prowadzona przez komornika sądowego nie jest "postępowaniem sądowym" w rozumieniu art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej, a złożenie komornikowi sądowemu w związku z prowadzoną przez niego egzekucją dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (w oryginale, odpisie, wypisie lub kopii) nie powoduje powstania obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 1 pkt 4 wymienionej ustawy”.

Stanowisko to znajduje również odzwierciedlenie w doktrynie. W komentarzu do art. 6 u.o.s. (Ofiarski Zbigniew. Komentarz do ustawy o opłacie skarbowej, [w:] Ustawy: o opłacie skarbowej, o podatku od czynności cywilnoprawnych. Komentarz, wyd. III) autor zwraca uwagę, że: „(...) w art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. przyjęto, że obowiązek wniesienia opłaty skarbowej powstaje z chwilą złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w organie administracji publicznej lub sądzie. Taka regulacja wyłącza spod ustawy pełnomocnictwa składane w postępowaniu egzekucyjnym do komornika, ponieważ nie został on umieszczony w katalogu podmiotów wskazanych w tym przepisie”.

Warto zauważyć, że pełnomocnictwo złożone do akt komornika wywiera skutek również przed sądem, który bada akta komornika pod kątem pełnomocnictwa. Trzeba jednak podkreślić, że podczas dokonywania interpretacji przepisów nakładających obowiązki fiskalne należy mieć na uwadze zakaz stosowania wykładni rozszerzającej. Przede wszystkim natomiast tę zasadę należy zastosować podczas dekodowania normy z treści art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. Celem

przypomnienia, w treści art. 1 ust. 2 jest mowa o podmiocie innym niż organ administracji rządowej i samorządowej. Katalog podmiotów określonych w art. 6 u.o.s. nie objął zakresem komornika sądowego. W związku z tym literalne brzmienie wskazanego przepisu wskazuje na brak obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa złożonego bezpośrednio u komornika.

Podsumowując, należy stwierdzić, że skoro postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez komornika nie można uznać za postępowanie sądowe ani administracyjne, a sam komornik nie jest organem administracji publicznej, pełnomocnictwo złożone bezpośrednio u komornika nie powoduje obowiązku uiszczenia opłaty skarbowej. Nie można art. 6 ust. 1 pkt 4 u.o.s. interpretować rozszerzająco w tym zakresie. Trzeba jednak nadmienić, iż obowiązek uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa pojawi się w postępowaniu egzekucyjnym, jeżeli podmiotem, któremu owe pełnomocnictwo zostanie złożone będzie sąd jako organ egzekucyjny. Przepisy art. 1 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 1 u.o.s. powinny być analizowane łącznie.

Zatem, tutejszy Organ podatkowy zgadza się ze stanowiskiem Wnioskodawcy odnośnie braku istnienia obowiązku z tytułu opłaty skarbowej w przypadku złożenia pełnomocnictwa komornikowi w postępowaniu egzekucyjnym.

Końcowo, trzeba zaznaczyć, że Organ nie odniósł się do przepisów niektórych ustaw przywołanych przez Wnioskodawcę, tj. ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1575 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2020r. poz. 256 z późn. zm.), ponieważ zgodnie z przepisem art. 14b ustawy Ordynacja podatkowa z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 1325 z późn. zm.), interpretacji podlegają wyłącznie przepisy prawa podatkowego.

Pouczenie o treści przepisów Ordynacji podatkowej

Wypełniając obowiązek wynikający z art. 14c § 3 Ordynacji podatkowej, organ podatkowy poucza o treści art. 14na Ordynacji podatkowej, a także o treści art. 14k-14n, do których odsyła art. 14na:

Art. 14na.

§ 1. Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli stan faktyczny lub zdarzenie przyszłe będące przedmiotem interpretacji indywidualnej stanowi element czynności będących przedmiotem decyzji wydanej:

- 1) z zastosowaniem art. 119a;
- 2) w związku z wystąpieniem nadużycia prawa, o którym mowa w art. 5 ust. 5 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
- 3) z zastosowaniem środków ograniczających umowne korzyści.

§ 2. Przepisów art. 14k-14n nie stosuje się, jeżeli korzyść podatkowa, stwierdzona w decyzjach wymienionych w § 1, jest skutkiem zastosowania się do utrwalonej praktyki interpretacyjnej, interpretacji ogólnej lub objaśnień podatkowych.

Art. 14k.

§ 1. Zastosowanie się do interpretacji indywidualnej przed jej zmianą, stwierdzeniem jej wygaśnięcia lub przed doręczeniem organowi podatkowemu odpisu prawomocnego orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną nie może szkodzić wnioskodawcy, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

§ 2. Zastosowanie się do interpretacji ogólnej przed jej zmianą nie może szkodzić temu, kto się do niej zastosował, jak również w przypadku nieuwzględnienia jej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej.

§ 3. W zakresie związanym z zastosowaniem się do interpretacji, która uległa zmianie, której wygaśnięcie stwierdzono, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe, a postępowanie wszczęte w tych sprawach umarza się oraz nie nalicza się odsetek za zwłokę.

Art. 14l.

W przypadku gdy skutki podatkowe związane ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miały miejsce przed opublikowaniem interpretacji ogólnej lub przed doręczeniem interpretacji indywidualnej, zastosowanie się do tej interpretacji nie zwalnia z obowiązku zapłaty podatku.

Art. 14m.

§ 1. Zastosowanie się do interpretacji, która następnie została zmieniona, której wygaśnięcie stwierdzono lub która nie została uwzględniona w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej, powoduje zwolnienie z obowiązku zapłaty podatku w zakresie wynikającym ze zdarzenia będącego przedmiotem interpretacji, jeżeli:

1) zobowiązanie nie zostało prawidłowo wykonane w wyniku zastosowania się do interpretacji, która uległa zmianie, lub interpretacji nieuwzględnionej w rozstrzygnięciu sprawy podatkowej oraz

2) skutki podatkowe związane ze zdarzeniem, któremu odpowiada stan faktyczny będący przedmiotem interpretacji, miały miejsce po opublikowaniu interpretacji ogólnej albo po doręczeniu interpretacji indywidualnej.

§ 2. Zwolnienie, o którym mowa w § 1, obejmuje:

1) w przypadku rocznego rozliczenia podatków - okres do końca roku podatkowego, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną lub stwierdzono jej wygaśnięcie albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności;

2) w przypadku kwartalnego rozliczenia podatków - okres do końca kwartału, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną lub stwierdzono jej wygaśnięcie albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz kwartał następny;

3) w przypadku miesięcznego rozliczenia podatków - okres do końca miesiąca, w którym opublikowano zmienioną interpretację ogólną, doręczono zmienioną interpretację indywidualną lub stwierdzono jej wygaśnięcie albo doręczono organowi podatkowemu odpis orzeczenia sądu administracyjnego uchylającego interpretację indywidualną ze stwierdzeniem jego prawomocności, oraz miesiąc następny.

§ 3. Na wniosek podatnika, który zastosował się do interpretacji, w decyzji określającej lub ustalającej wysokość zobowiązania podatkowego organ podatkowy określa również wysokość podatku objętego zwolnieniem, o którym mowa w § 1, albo - w przypadku uiszczenia podatku w zakresie objętym tym zwolnieniem - określa wysokość nadpłaty.

§ 4. Organ podatkowy informuje podatnika w formie pisemnej o dacie doręczenia odpisu orzeczenia, o którym mowa w § 2, podając jednocześnie informacje, z jakim dniem kończy się okres zwolnienia z obowiązku płacenia podatku wynikającego z uchylonej przez orzeczenie interpretacji.

Art. 14n.

§ 1. Przepisy art. 14k i art. 14m stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) zastosowania się przez spółkę do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem spółki na wniosek osób planujących utworzenie tej spółki - w zakresie dotyczącym działalności tej spółki;

1a) zastosowania się przez podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych do interpretacji indywidualnej wydanej przed powstaniem grupy, na wniosek spółki planującej utworzenie tej grupy, w zakresie działalności tej podatkowej grupy kapitałowej;

2) zastosowania się przez oddział lub przedstawicielstwo do interpretacji indywidualnej dotyczącej działalności tego oddziału lub przedstawicielstwa wydanej przed powstaniem tego oddziału lub przedstawicielstwa na wniosek tworzącego je przedsiębiorcy;

3) zastosowania się przez przedsiębiorstwo w spadku do interpretacji indywidualnej wydanej przed śmiercią przedsiębiorcy na jego wniosek.

§ 2. W przypadkach, o których mowa w § 1, zmianę, uchylenie lub stwierdzenie wygaśnięcia interpretacji indywidualnej albo zmianę lub uchylenie postanowienia, o którym mowa w art. 14b § 5a, doręcza się odpowiednio spółce, podatkowej grupie kapitałowej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, oddziałowi lub przedstawicielstwu, wskazanym przez wnioskującego o wydanie interpretacji indywidualnej.

§ 3. Przepisy art. 14k i art. 14m stosuje się odpowiednio w przypadku:

1) uchylenia interpretacji indywidualnej - na podstawie art. 14e § 1 pkt 3 lub § 1a pkt 3;

2) zmiany lub uchylenia postanowienia, o którym mowa w art. 14b § 5a.

§ 4. W przypadku zastosowania się przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym do:

1) objaśnień podatkowych,

2) utrwalonej praktyki interpretacyjnej organów Krajowej Administracji Skarbowej

- stosuje się odpowiednio przepisy art. 14k-14m.

§ 5. Przez utrwaloną praktykę interpretacyjną, o której mowa w § 4 pkt 2, rozumie się wyjaśnienia zakresu i sposobu stosowania przepisów prawa podatkowego, dominujące w interpretacjach indywidualnych wydawanych w takich samych stanach faktycznych lub w odniesieniu do takich samych zdarzeń przyszłych oraz w takim samym stanie prawnym, w trakcie okresu rozliczeniowego, o którym mowa w § 4, oraz w okresie 12 miesięcy przed rozpoczęciem tego okresu rozliczeniowego.

§ 6. W przypadku gdy do okresu rozliczeniowego, o którym mowa w § 4, oraz okresu 12 miesięcy przed rozpoczęciem tego okresu rozliczeniowego zastosowanie mają wydane w odniesieniu do takiego samego zagadnienia interpretacja ogólna lub objaśnienia podatkowe, wydane w takim samym stanie prawnym przed rozpoczęciem lub w trakcie okresu rozliczeniowego, o którym mowa w § 4, począwszy od dnia opublikowania takiej interpretacji ogólnej lub zamieszczenia takich objaśnień podatkowych przez utrwaloną praktykę interpretacyjną, o której mowa w § 4 pkt 2, należy rozumieć odpowiednio wyjaśnienie zakresu i sposobu stosowania przepisów prawa podatkowego wynikające z interpretacji ogólnej lub wyjaśnienia przepisów prawa podatkowego, dotyczące stosowania tych przepisów, zawarte w objaśnieniach podatkowych.

§ 7. Przez okres rozliczeniowy, o którym mowa w § 4, w przypadku podatków nierozliczanych okresowo, rozumie się miesiąc, w którym powstał obowiązek podatkowy w danym podatku.

Pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego

Niniejsza interpretacja indywidualna nie podlega zaskarżeniu odwołaniem, nie stanowi bowiem decyzji podatkowej. Strona może zaskarżyć interpretację skargą do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach przy ul. Prymasa Wyszyńskiego 2 - art. 52 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2019 r. poz. 2325 z późn. zm.).

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wnosi się w dwóch egzemplarzach – art. 47 w/w ustawy w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej interpretacji indywidualnej.

Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezydenta Miasta Gliwice (art. 54 § 1 w/w ustawy).

Otrzymują:

1. Radca Prawny
2. Wydział PO - a/a.

Z up. Prezydenta Miasta
Naczelnik Wydziału
Podatków i Opłat
Alicja Knyps